

ע"פ 166/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 166/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ח' כבוב
כבוד השופט י' כשר

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-
תפ"ח 33060-03-21 מיום 24.11.2022 שניתן על
ידי השופטים י' ליפשיץ, ג' ציגלר ו-ש' מנדלבום

תאריך הישיבה: י"ג באייר התשפ"ג (4.5.2023)

בשם המערער: עו"ד בריק פארס

בשם המשיבה: עו"ד תום קובצ'י

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים י' ליפשיץ, ג' ציגלר ו-ש' מנדלבום) ב-
תפ"ח 33060-03-21 מיום 24.11.2022, בגדרו נגזר על המערער עונש של 6 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית,

עמוד 1

בגין הרשעתו בעבירות של מעשים מגונים בכוח, איומים, הדחה בחקירה והדחה בעדות. הערעור נסוב על חומרת העונש.

תמצית כתב האישום המתוקן

2. לפי האישום הראשון, המערער והמתלוננת היו בעבר בקשר זוגי, עד אשר המתלוננת סיימה את הקשר בחודש מאי 2020. בלילה שבין הימים 21.2.2021 ל- 22.2.2021, המערער לקח את מכשיר הטלפון הנייד של אחותו והתכתב דרכו עם המתלוננת, מבלי שהייתה מודעת לכך שהוא זה שלמעשה מתכתב עימה. המתלוננת אף ביקשה בהתכתבות זו כי אחות המערער לא תעביר לידיה את מספר הטלפון שלה. בהמשך, המערער הזדהה בפני המתלוננת כי הוא זה שמתכתב איתה, הביע רצונו כי ישובו להיות בקשר ודרש שייפגשו, אולם המתלוננת סירבה להיפגש עמו והבהירה כי אינה מעוניינת בכל קשר איתו. במהלך ההתכתבות, המערער איים על המתלוננת כי ברשותו 'כרטיס זיכרון' המכיל תמונות וסרטונים אינטימיים שלה, אותם יפיץ לבני משפחתה וחבריה (להלן: כרטיס הזיכרון).

ביום 22.2.2021, המערער שלח למתלוננת הודעה נוספת בה הביע את רצונו להיפגש ולדבר עמה, והוסיף כי ימסור לה את 'כרטיס הזיכרון' רק אם תיפגש איתו. משזו סירבה, ואף ציינה כי היא אינה מאמינה שאכן יש ברשותו תמונות וסרטונים כאלו, המערער חזר ואיים עליה שייפיץ אותם. לאחר מכן, המערער שלח למתלוננת הודעה שלפיה הוא מגיע לביתה כדי לפגוש אותה ולמסור לה את 'כרטיס הזיכרון'. בנוסף, המערער שלח לה תצלום של בית מגוריה.

בהמשך היום, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, המערער הגיע בסמוך לבית סבתה של המתלוננת וקרא בשמה בקול רם עד שיצאה מהבית ושוחחה אתו. המערער הציג למתלוננת את 'כרטיס הזיכרון', ביקש ממנה להתקרב אליו כדי לקחת אותו ואמר לה כי הוא רוצה לדבר אתה, אולם המתלוננת סירבה והשיבה שיעשה בכרטיס הזיכרון כרצונו. בשלב זה, המערער אחז בידה של המתלוננת והוליך אותה לעבר מטע זיתים.

במטע הזיתים, המערער מסר למתלוננת את 'כרטיס הזיכרון' והיא הכניסה אותו לכיסוי המגן של מכשיר הטלפון שלה וציינה שתיקח אותו למשטרה כדי לבדוק את תוכנו. או אז, המערער לקח מידיה את מכשיר הטלפון שלה והוציא ממנו את 'כרטיס הזיכרון'. המערער חיבק את המתלוננת בניגוד להסכמתה, והיא דחפה אותו, החלה לצעוק, וביקשה ממנו לאפשר לה לשוב לביתה, אך הוא חסם את דרכה והשליך את מכשיר הטלפון שלה. משניגשה להרים את מכשיר הטלפון, הלה הקדימה, לקח אותו והכניסו לכיס מכנסיו תוך שהוא אחז בידה ומושך אותה לעבר חורשה סמוכה במרחק של כ-400 מטר ממטע הזיתים.

בחורשה, עת ישבו המתלוננת והמערער על הקרקע, אמר לה זה האחרון כי ברצונו לקיים עמה יחסי מין. המתלוננת סירבה לכך. משנעמדה על מנת לעזוב את המקום, הפשיל את מכנסיו ותחתוניה, תפס בידה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה, דחף אותה בכתפיה, כופף אותה ונעמד מאחוריה כשגבה אליו. המערער חיכך את איבר מינו בישבנה בעוד שהיא מצמידה רגליה זו לזו, ואומרת כי אינה מעוניינת במעשיו ומבקשת שלא יתקרב אליה. המתלוננת הרימה אבן מהקרקע כדי להתגונן מפני המערער, אך הוא הבחין במעשיה, לקח את האבן מידיה והשליכה. בזמן זה המתלוננת הרימה את תחתוניה ומכנסיה.

בהמשך, המערער ניצב מול המתלוננת, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה פעם נוספת והצמיד את איבר מינו לגופה בניגוד להסכמתה. המתלוננת הצמידה את רגליה בכוח, הדפה אותו, והוא דחף אותה והפילה ארצה. בשלב זה, המערער אחז באיבר מינו בידיו ואונן עד אשר הגיע לסיפוקו, הכול בניגוד להסכמתה של המתלוננת ולשם גירוי וסיפוקו המיני.

כאמור בכתב האישום המתוקן המתלוננת הרימה פעם נוספת אבן מהקרקע, הכתה את המערער בראשו וגרמה לו חבלה בפניו. המערער אחז בידה של המתלוננת, משך אותה בכוח לעבר בית עלמין המצוי בחורשה, הוציא את מכשיר הטלפון שלה וצילם תמונה של שניהם ללא הסכמתה. גם לאחר שהמתלוננת חזרה וביקשה לשוב לבית סבתה, המערער חסם את דרכה ולא איפשר לה לעזוב את המקום. משהמתלוננת פרצה בבכי, המערער דרש ממנה שתפסיק, שטף במים את פניה בבית העלמין ושב ואחז בידה, תוך שהוא גורר אותה אל מחוץ לבית העלמין ומתעלם מבקשותיה לחזור לביתה.

בפעם הזו, המערער משך את המתלוננת, שב והפשיל את מכנסיה ותחתוניה, הפילה לקרקע, הרים את הגופייה והחולצה שלה ונעמד מולה. בהמשך, השכיב את המתלוננת על גבה, נשכב מעליה וסתם את פיה בכף ידו. המתלוננת ניסתה להתרומם אך הוא דחף אותה לאחור ושב ונשכב עליה כשהוא ללא תחתונים ומכנסיים. המתלוננת בעטה במערער וניסתה להדוף אותו מעליה עד אשר חדל ממעשיו. כל זאת עשה המערער בניגוד להסכמתה של המתלוננת ולשם גירוי וסיפוקו המיני.

בשלב זה, המערער איים על המתלוננת כי היה ותגיש תלונה למשטרה וייעצר בעקבות כך, אזי יפגע בה באומר כי "זה יעלה לה ביוקר". לאחר מכן כשנדע לו כי הוגשה תלונה במשטרה על מעשיו, המערער שלח למתלוננת 6 הודעות קוליות בהן ביקש שתבטל את התלונה ותחזור בה מהודעתה.

בגין האמור לעיל, למערער יוחסו עבירות של מעשים מגונים בכוח, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ריבוי עבירות); איומים, לפי סעיף 192 לחוק (ריבוי עבירות); והדחה בחקירה, לפי סעיפים 245(א)-(ב) לחוק.

3. לפי האישום השני, לאחר שהוגש כתב האישום המפרט את האישום הראשון, המערער פנה לבן דודו, ביקש ממנו לפנות למתלוננת ולבקש ממנה כי תבטל את התלונה נגדו. בן הדוד פנה לדודה של המתלוננת והעלה בפניו את בקשת המערער כאמור, והלה העביר את הבקשה למתלוננת. בתחילה היא סירבה לחזור בה מהתלונה, אולם לאחר התערבותם של מספר אנשים נוספים, המתלוננת חתמה ביום 21.6.2021 על תצהיר, בפני עורך דין ובו הצהירה כי לאחר ששוכנעה לעשות כן ולאחר התערבות של אנשי דת ואחרים, היא חוזרת בה, מוותרת על התלונה נגד המערער ומבקשת ממשטרת ישראל להסירה ולגנוז אותה. בגין מעשים אלו יוחסה למערער עבירה של הדחה בעדות לפי סעיף 246(א) לחוק.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

4. המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירות שיוחסו

לו בכתב האישום המתוקן.

5. בית המשפט המחוזי בגזר דינו, קבע כי המערער פגע במידה גבוהה בערכים המוגנים, בכללם, הפגיעה באוטונומיה של המתלוננת על גופה, ברצון החופשי שלה ובזכותה לביטחון אישי ולפרטיות. צוין כי מדובר ב"מעשים מתמשכים שהלכו והסלימו בשלבים", כאשר למרות סירוב המתלוננת להיפגש עמו, הוא איים עליה, גרר אותה למטע זיתים, חסם את דרכה מלברוח ועשה בה מעשים מגונים בכוח שוב ושוב ולא שעה לתחינותיה שיחדל ממעשיו. הודגש כי מעשיו פגעו במתלוננת, הכאיבו לה והשפילו אותה בהיבט הפיזי ובהיבט הנפשי, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה. עוד צוין כי המערער המשיך ופגע במתלוננת כאשר איים עליה לבל תתלונן על מעשיו וכן כאשר הפעיל עליה לחץ משמעותי באמצעות קרובי משפחה, אנשי דת ואחרים, כדי שתבטל את התלונה.

בהינתן האמור, ובשים לב למדיניות הענישה הנהוגה נקבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון הוא בין שלוש וחצי ועד שבע וחצי שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית; וביחס לאישום השני הוא בין מספר חודשי מאסר ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל.

6. בגזירת עונשו של המערער בגדרי מתחם העונש ההולם, בית המשפט המחוזי שקל לזכותו את גילו הצעיר ואת הבעת הצער על מעשיו. כמו כן, התחשב במידת מה בהודאתו במעשים ונטילת האחריות על ביצועם, יחד עם זאת צוין כי המערער הודה רק לאחר שנשמעה עדות המתלוננת במשך שעות ארוכות, על כל הקשיים הכרוכים בכך. לחובתו נזקף עברו הפלילי המכביד במסגרתו ריצה עונשי מאסר בפועל בעבירות שונות ובעיקר בעבירות רכוש. אשר על כן, בגין שני האישומים בהם הורשע המערער כאמור, נגזר עליו עונש של 6 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור כל עבירת מין או עבירת אלימות מסוג "פשע", למשך 3 שנים; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת מין או עבירת אלימות מסוג "עוון", למשך 3 שנים; ופיצוי למתלוננת בסך 45,000 ש"ח.

טענות הצדדים בערעור

7. לטענת המערער, בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו יתר על המידה, שגה כאשר קבע מתחם ענישה נפרד לאישום הראשון ולאישום השני, וכן כי מתחמי העונש שנקבעו "מופרזים בחומרתם" כלשונו. מכל מקום, נטען כי העונש שנגזר עליו חורג ממדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים. עוד הפנה בא-כוח המערער לפרק הזמן של כשנתיים, במהלכו היה המערער נתון במעצר עד למתן גזר דינו, משלכתחילה יוחסו לו עבירות חמורות יותר מאשר בכתב האישום המתוקן לאחר הסדר הטיעון.

8. מנגד, לעמדת המשיבה אין להתערב בעונש שנגזר על המערער, מאחר שעונש זה אף מקל עמו. באשר לטענה בדבר מתחמי ענישה נפרדים לאישומים השונים הודגש כי מדובר בעבירות שבוצעו בזמנים ומקומות שונים. נטען כי חומרת מעשיו של המערער ניכרת מכך שהורשע בריבוי עבירות של מעשה מגונה בכוח, שבוצעו באופן פוגעני ואלים כלפי המתלוננת; וכי עברו הפלילי המכביד של המערער מלמד על יחסו המזלזל לציות לחוק.

דיון והכרעה

כידוע, ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות של חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת, או במקרים שבהם חלה על פני הדברים טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 7848/22 אנסארי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.5.2023)). אין המקרה שלפנינו נמנה על מקרים חריגים אלה.

10. הפגיעה המינית פוגעת בגופה ונפשה של נפגעת העבירה, ומבצע העבירה רומס בגסות את כבודה ואת האוטונומיה שלה על גופה, כל זאת לצורך מילוי סיפוק דחפיו ויצריו המיניים. למרבה הצער, ניסיון החיים מלמד כי פגיעות אלו מותרות 'צלקות' אשר מלוות את נפגעת העבירה לאורך ימי חייה ומקשות על תפקודה היומיומי. נדרשת מדיניות ענישה מחמירה כלפי מבצעי עבירות מין אשר תיתן ביטוי לחומרת העבירות, לנזק שנגרם לנפגעת העבירה ואשר יש בה כדי להרתיע עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 3265/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דיני ((2.11.2022)).

11. במקרה דנן המערער נהג במתלוננת בכוחניות רבה, השפיל אותה ומעשיו הסלימו והחריפו במהלך האירועים עליהם עמדתי בהרחבה בפתח פסק הדין - מאיומים למעשים; מהתכתבות במסווה של היותו אחותו - להגעתו למפתן בית סבתה; מבקשה כי תיפגש עמו למשיכתה בכוח למטע הזיתים - עד אשר ביצע בה מעשים מיניים אלימים חרף תחינותיה כי יחדל ממעשיו וניסיונותיה הנואשים לחמוק מאחיזתו הרעה. במשך שעות רבות, המערער הטיל את חתתו על המתלוננת, משעמדה בסירובה לקיים עמו יחסי מין - הפשיל בכוח את בגדיה וביצע בה מעשים מגונים בכוח פעם אחר פעם, שלא בהסכמתה.

ניתן רק לשער את המצוקה שחשה המתלוננת ברגעים בהם המערער פגע בה - באלימות, באיומים והשפלות. במשך זמן רב, התעמר בה המערער כאשר לצורך סיפוקו המיני משך אותה מהכפר אל מטע הזיתים, משם אל החורשה ואל בית העלמין ולחורשה בחזרה. שוב ושוב הדפה המתלוננת את המערער מעליה, אך המערער המשיך בשלו, חסם את דרכה, הפילה על הקרקע ואטם את פיה בידו. אף המכה אשר הנחיתה על ראשו באמצעות אבן, לא עצרה אותו מהמשך ביצוע זממו באלימות והשפלה חוזרים ונשנים.

נכון עשה בית המשפט המחוזי בהדגישו כי אין לפנינו מעשה חד פעמי של פגיעה במתלוננת כי אם סדרת מעשים המלמדים על חומרת הפגיעה בה, בביטחון האישי שלה, בגופה ובאוטונומיה שלה.

התנהלותו של המערער לאחר המעשה מלמדת אף היא על הזלזול בכבודה של המתלוננת. המערער ניסה להניאה מלמסור תלונה במשטרה על מעשיו. לאחר מכן, משהוגש כתב אישום נגדו הוסיף חטא על פשע ופגע בטוהר ההליך החקירתי ותקינותו כאשר פנה לבן דודו כדי שהמתלוננת תבטל את התלונה נגדו, עד אשר בהתערבות בני משפחה ואחרים, היא אכן חזרה בה מהתלונה שהגישה על מעשיו.

12. עיקר טענות המערער מופנות כלפי מתחמי הענישה שנקבעו בעניינו, אולם אין בהן ממש. איני סבור כי נפלה שגגה כלשהי בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, ואין לנו להתערב בעונש שנגזר על המערער.

לצד חומרת מעשיו של המערער, לחובתו יש להפנות, בין היתר, לעברו הפלילי המכביד בגינו ריצה עונשי מאסר בפועל, אשר לא הרתיעו אותו מביצוע עבירות מין ואלימות בסמוך לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון. בית המשפט המחוזי התחשב באופן מסויג בהודאתו במעשים תוך שציין כי עשה כן רק לאחר שהמתלוננת נאלצה להעיד במשך שעות ארוכות, במעמד שבו שבה ותיארה את אשר אירע, משל חוותה את האלימות המינית - פעם נוספת.

13. בהינתן האמור, לנוכח חומרת מעשיו של המערער, נסיבות ביצוען וריבוי העבירות; בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת; ובהתחשב בנסיבותיו האישיות לקולה ולחומרה - אין להתערב בעונש שגזר עליו בית המשפט המחוזי. אשר על כן, אני סבור כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחברי.

ש ו פ ט

השופט ח' כבוב:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' כשר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ז באייר התשפ"ג (18.5.2023).

עמוד 6

שופט

שופט

שופט
